

Три кръга от мотиви са основното в песенния фолклор и изобщо във фолклора за Стефан. Най-напред стои **позоваването на войводата**. Наистина от Дунав до Сакар планина и днес, онези, които носят в душата си емоционалния свят на фолклорната ни култура проронват сълзи пред сцената, когато Стефан се прощава с Русанка – представена като негова сестра или либе – чувайки поздрава на войводата:

...
че стана, стана Караджа,
Русанка в чело целуна,
право във Сливен отиде,
във Сливенските балкани...

Стефан е, чието пристигане в четата е онзи момент, след който се разказва съдбата на тази чета. И тъкмо по този повод певецът ще стигне до нейната гибел:

Сичките, кардаш, паднали
горе ми в Стара планина,
горе ми на връх Бузлуджа.

Друг кръг мотиви, които се повтарят във връзка със спомена за Стефан Караджа, са онези, които са свързани с неговата лична **ловкост и безстрашие**. Може би най-показателна в случая е една песен, записана в с.Ковачите, Сливенско. Това е класическият сюжет за моралното единоборство с пашата, пристигнал – според поетиката на този род творби – направо от Цариграда. Героят си признава, че е „кайдисал“ трима турци „със една кука овчарска“ и ще кайдиса още трима: той отказва да си смени вярата и дори да заеме мястото на пашата заедно с обичайното за случая ханъмче, накрая героят, приел ръкостискането на властника като израз на неговото възхищение пред юначеството, той прави обичайното за пехливанин като него:

Малко го Стефан подръпна,
че го на земята повали,
на паша сабя извади
и му главата отрязва.

За да отиде естествено, в дружината на Хаджи Димитър.